

kultur, som en pest? Eller er det efter statsministerens opfattelse så langt fra en ordentlig tone, at statsministeren vil påtage sig ansvaret for at sikre den ordentlige tone i debatten?

Jeg vil godt spørge statsministeren meget direkte: Er det efter statsministerens opfattelse en rimelig måde at ytre sig på i udlændingedebatten? Nu taler vi ikke om at politianmelde og straffe og sådan noget, nu taler vi om: Er det efter statsministerens opfattelse inden for den ramme, hvor man med rimelighed kan ytre sig i et demokrati, som statsministeren ønsker?

Så vil jeg runde af med at sige, at jeg synes, at statsministerens tale til Folketinget i tirsdags var tegn på en træt statsminister. Det kan man også godt blive efter 5 år, så der ligger ikke nogen bebrejdelse i det. Der ligger mere en konstatering af, at det var en træt statsminister, der som en forsikringsagent leverede en almindelig tale om, hvordan tingene stod til.

Jeg synes, vi har brug for lidt mere statsmandsskab, hr. statsminister. Jeg synes, vi har brug for en statsmand, som kan komme med konkrete forslag til at imødegå den stigende ulighed, som jeg tror statsministeren godt ved er en konsekvens af den politik, han har ført sammen med Dansk Folkeparti. Jeg synes også, vi har brug for en statsminister, som kan hele sårene i samfundet efter 5 års hetz mod flygtninge og indvandrere, som har gjort, at tonen er blevet umanerlig rå og umanerlig hård, og jeg er spændt på, om statsministeren vil besvare spørgsmålet, om hr. Jesper Langballe efter statsministerens opfattelse ikke er gået klart over stregen. Og endelig har vi brug for en statsmand, som er statsminister for hele befolkningen og ikke konstant deler befolkningen på midten og præmierer dem, der i forvejen har meget.

Statsministeren har for nylig forpligtet sig til at kæmpe for lighed. Betyder det ikke, hr. statsminister, at man i langt højere grad er nødt til at være optaget af dem, der ikke fik andel i velfærdsstigningen? Og bør statsministerens lighedstanker ikke også bør føre til nogle overvejelser om, hvordan folk, der ikke fik det, nu kan få deres andel af den stigende rigdom?

Endelig: Har vi ikke også brug for en statsmand, der er villig til at erkende fejl? Jeg tænker på krigen i Irak. Ville det ikke være statsmandsagtigt at opleve en statsminister, der sagde: Jeg beklager. Jeg brugte nogle fuldstændig vilde argumenter, og jeg blev måske forledt af min bedste ven, Bush, men i dag kan jeg se, at ingen af de argumenter, der blev brugt, holdt, og i dag

kan jeg se, at Irak er efterladt i en situation af næsten fuldstændigt kaos? Ville det ikke være flot, hvis en statsminister stod frem og holdt den tale i et rigt samfund, hvor også de dårligst stillede burde have deres andel af den stigende rigdom?

Kl. 21.35

Jeg venter spændt på statsministerens svar, og jeg er meget spændt på, om statsministeren har statsmandsskab til at sætte hr. Jesper Langballe på plads. Det er klart, at når man siger, at man vil sørge for en ordentlig tone i udlændingedebatten, er det jo en udtalelse, der forpligter, og jeg kan se på hr. Jesper Langballes sænkede blik, at hr. Jesper Langballe i øjeblikket er lidt nervøs for, hvad statsministeren vil sige, og det er forståeligt nok. Hr. Jesper Langballe kan selvfølgelig sagtens forstå, at hvis den udtalelse, statsministeren kom før med om, at der skal være en ordentlig tone, overhovedet skal give mening, er statsministeren selvfølgelig nødt til nu at bestige Folketingets talerstol og give klart og tydeligt udtryk for, at det, hr. Jesper Langballe har sagt, er så råt, at det efter statsministerens opfattelse ligger helt uden for det, der kan karakteriseres som en sober og ordentlig debat.

Formanden:

Tak til hr. Villy Søvnald, og så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører i anden runde.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det har været slående, at denne debat, som i vid udstrækning har drejet sig om den øgede ulighed og den øgede fattigdom for nogle grupper her i samfundet, kun har affødt én standardbemærkning fra statsministeren og regeringspartierne. Når vi siger, at næsten 20.000 mennesker er ramt af kontanthjælpsloftet og er blevet fattigere – det er jo rigtigt, de har simpelt hen færre penge mellem hænderne, de er blevet fattigere – siger statsministeren: Det skal kunne betale sig at arbejde.

Jeg vil godt prøve at dvæle lidt ved det, fordi jeg synes, at begrebet »det skal kunne betale sig at arbejde« lyder rigtigt og godt, men i denne sammenhæng har det bare intet at gøre med virkeligheden. Hvad er det for mennesker, vi snakker om? Hvem er det, der er ramt af kontanthjælpsloftet? Jo, det er mennesker, der har været på kontanthjælp i mindst 6 måneder, og de har længerevarende problemer. Det store flertal af dem er det, man kalder ikkearbejdsmarkedspare eller rettere sagt: Det er folk, der enten er sy-